

Íde Siofra Lannon

Spelare: Andreas Skyman

* 8 Mars 1842 — † 6 Juli 1874

1 Sammanfattning

Namn: Lannon, Íde Siofra¹

Född: 8 Mars 1842

Innevarande år: 1874

Ålder (verklig/synbar): 31/31

Arketyper: Adept

Viljestyrka (bas/disponibelt): 6/6

Poäng (total/disponibelt): 273/0

Wealth: 3d

2 Koncept

Íde Siofra är en ung irländska, som efter en feberdröm begåvats med kraften att spela flöjtmusik som ändrar verkligheten på olika sätt. Detta i syfte, enligt anden som hemsökte henne i drömmen, att hjälpa de irländska trupperna som skickats i strid i Indien. Hon tog värvning under falsk identitet, men avslöjades som kvinna efter ett tag i tjänst. På grund av sina förtjänster som militärmusiker fick hennes manliga alter ego avsked utan påföljder. Under hemresan red hon återigen febermaran, och fick visioner om den kukri-kniv hon fått med sig hem som present. Hon är därefter övertygad om att den är besatt och kräver blodsoffer regelbundet. Kukrin både fascinerar och skrämmer henne och hon söker sig till Kerberosklubben delvis för att försöka hitta ett sätt att kanske fördriva anden.

Efter Indien är hon övertygad om att det är fel att skicka unga män att dö i fjärran länder, även om hon är övertygad rojalist. Hon skyller detta på männens fullständiga våldsmonopol, om fler kvinnor var i maktställning – såsom drottningen – vore världen ett bättre ställe. Speciellt gäller detta det militära.

3 Frågor

3.1 Humble beginnings

Íde Siofra föddes 1842 i närheten av Cork på Irlands sydvästra sida, det yngsta av sju syskon. Hennes föräldrar var fattiga och under de svåra åren under fyrtioalet gick de båda under, tillsammans med hennes yngste bror. Två av hennes bröder hade redan då gått till sjöss och en tredje flyttat till England för att arbeta i industrierna där. Den

¹Íde Siofra betyder typ "törstig ande/älva" på gäliska, vilket jag tyckte passade med hennes kukri och dess egenheter

hjälp de kunnat skicka hem hade sedan länge slutat komma och hon hörde aldrig mer från dem efter att föräldrarna dött. Hennes två kvarvarande bröder värvades av armén, vilket åtminstone gav dem mat, tak över huvudet och kläder. Ensam kvar omhändertogs Íde Siofra av fattigvården och sattes att [lära sig lite yrkesfärdigheter].

3.2 Follies of youth

Íde Siofra trivdes inte i den stränga katolska fattigvården. Hon smet ofta från nunnornas översyn för att dra runt med gatungarna istället. Det var för att smälta in och bli accepterad bland de tuffa pojkarna som hon först började låtsas vara pojke, och som hon först fick upp ögonen för hur mycket mer pojkar blev tagna på allvar och kom undan med.

3.3 First awakenings

Íde Siofra minns inte mycket av sina bröder, mer än att en av dem lärde hennes spela flöjt. I fattigvårdens försorg var detta inte uppmuntrat, vilket var ännu ett av skälen till att hon ofta försökte fly undan dem. Under en svår feber vid 15 (?) års ålder, fick Íde Siofra en vision där en gälisk ande sade åt henne att hennes musik var ämnad för att hjälpa de irländska gossarna som skickats för att slåss i fjärran. Efter att hon tillfrisknat märkte hon själv att hennes flöjtspel förändrats, att det fått en ny sorts kraft. Kort därefter vände hon för sista gången nunnorna ryggen och tog värvning under namnet Patrick O'Donnell. Nästan omgående, efter den grundläggande exercisen, skeppades hon med sitt nya kompani till Imperiets Kronjuvel.

3.4 Mysterious origins

Det var först i Indien som Íde Siofra började förstå sina nyvunna krafter på riktigt. Hennes kompani stationerades mot gränsen till Nepal och tjänstgjorde tillsammans med lojalistiska gurkhasoldaterna i 1st Assam Light Infantry Battalion. I den oroliga tiden, när uppror pyrde under ytan, urartade deras polisiära uppdrag ofta i regelrätta strider, i vilka Íde Siofras/Patricks flöjttoner hjälpte den egna sidan till seger gång på gång. Under tiden i Indien lär hon sig även att läsa hjälpligt, och att åtminstone göra sig förstådd på några av de vanligare hindiska språken.

Om någon av hennes kamrater i strid misstänkte att den skägglöse flöjtspelande soldaten var något annat än han utgav sig för, sade de inget om det. Íde Siofra var framgångsrik ända tills 1861, då det irländska kompaniet och deras bundsförvanter, nu omdöpta till Regiment of Bengal Native Infantry och på god väg till att bli ett rent gurkhaförband, dirigerades till fronten mot Kokand-khanatet för att understödja en statskupp. Där mötte de oväntat ryskt motstånd och i de hårda striderna sårades Íde för första gången allvarligt i fält, och flera av hennes kamrater dödades. I och med hennes konvalesens var hennes hemlighet inte längre hållbar. Det vore förstås otänkbart att hon skulle kunna vara kvar efter att bedrägeriet avslöjats och egentligen borde hon fängslats, men i förvirringen kunde hennes tacksamma överordnade lägga locket på. Istället för krigsrätt gav man hennes alter ego en fältbefordran till Lance Corporal och formellt avsked på grund av löst dokumenterad "invalidisering". Som avskedsgåva fick hon det traditionella gurkhavapnet kukrin, vilket hennes förband tränats i att använda av deras bundsförvanter.

På färden hem till brittiska öarna drabbades hon av malaria, från vilken hon sedan tillfrisknade, men hennes feberdrömmar hemsöktes återigen av en ande (det är i alla fall hennes övertygelse), den här gången av en aspekt av Kali förgöraren. Mystiken och traditionerna som ghurkas berättat om färgade drömmarna, och hon är efter det övertygad om att en bit av Kali bor i kukrin efter Dehli, och att den kräver blodsoffer regelbundet. Hon har för vana att försöka blidka anden med exotiska kryddor och rökelse, som hon alltid försöker ha med sig, men anden kräver ändå blod regelbundet, vilket hon oftast måste bidra med själv, varför hon så gott som alltid har förband på armarna. Har alltid kukrin med sig "för att den annars kan skada någon eller hamna i orätta händer".

När hon anlänt London söker Ide sig till Kerberosklubben, delvis för att hon inte känner att hon passar in någon annanstans, delvis med målet i bakhuvudet, att försöka hitta ett sett att fördriva anden: efter tiden i Indien är hon redan trött på blodspillan, och hennes ömkande för de irländska soldaternas öden sträcker sig sedan dess till alla soldater som skickas från sina hemman för att dö i avlägsna länder.

3.5 Great failing

Ide Siofra förebrår sig själv för att hon inte kunnat rädda sina kamrater i Kokand och är bitter över avskedet. Hon kan inte acceptera att hon, bara för att hon är kvinna, inte längre får tjänstgöra. Samtidigt börjar här ett politiskt uppvaknande. Hon skyller på den manliga dominansen över den militära och civila makten och börjar söka efter politiska alternativ. Någonstans i New Dehli, i väntan på hemfärden, sätter någon ett exemplar av *The Una* i hennes hand. Hon läser andäktigt. Hennes dåliga samvete skjuts mot hennes undermedvetna och i dess ställe uppstår en ilska mot dem som skickade hennes kompani på en godtycklig manöver på andra sidan Indien. Hon börjar ifrågasätta det vettiga i att skicka soldater över halva världen för att dö långt från sina hemman. Det måste finnas bättre sätt att tjäna imperiet och sprida dess upplysta värderingar, resonerar hon. Det var männen vid makten som sände hennes vänner i döden, inte Drottningen. Något måste göras, men vad?

4 Övertygelser

Bring the Boys Back Home! (0): Det är fel att skicka unga män till krig i fjärran länder! Detta känns mindre viktigt för Ide nu när hon fått distans till armén och begraver minnena i kvinnokampen. (Ej längre aktuell!)

Daughters of Britannia! (4 + 1i): Männen tar för stor plats i samhället, på kvinnornas bekostnad! Det är dags att Storbritanniens kvinnor följer sin Drottningens exempel och reser sig!

Servant of the blade. . . : (2 + 1t) Kukrin har ett eget liv och måste hanteras med ett stort mått av respekt och vördnad. Hon är inte längre så säker på att hon vill bli av med förbannelsen. . .

5 Grundegenskaper

Egenskap:	Gr:	Hyp:	Kost:	Kommentar
Body	2d	-	10p	inte stark, men inte för svag för att ha varit soldat.
Coord.	3d		15p	måste kunna hantera sin flöjt
Sense	2d	-	10p	-
Mind	2d	-	10p	normalbegåvad, inte mer
Charm	3d	2d ²	15p	hennes charm var viktigt för att hålla sin förklädnad
Command	4d	-	20p	hennes ledaregenskaper utvecklas med kvinnorörelsen
	16d	2d	80p	

6 Färdigheter

Färdighet:	Typ:	Eg:	Gr:	Hyp:	Kost:	Kommentar:
Soldier lad	B/F/-	-	4d	-	12p	Som soldat lärde hon sig inte bara marschera, utan även att hantera gevär, bedöma strategiska möjligheter, första förband osv.
Street urchin	B/F/-	-	3d	-	9p	Förutom det militära har Íde Siofra nästan ingen utbildning, men att springa runt i gränderna i Cork har lärt henne en del som det militära inte kunnat ta ur henne. Hon har nästan ingen utbildning. Färdigheten kan användas för att pruta, uppfatta risk för överfall i stadsmiljöer, förhöra fattiga vittnen, och dylikt.
Stay afloat!	-/-/-	body	2d	-	2p	Íde kan hålla sig flytande om hon hamnar i vattnet.
Mane grab!	-/-/-	body	3d	-	3p	Hästar är skrämmande, men som soldat har hon lärt sig att åtminstone kan hålla sig kvar.
Gurkha	B/F/-	-	4d	-	12p	I sitt umgänge med gurkhasoldaterna lärde hon sig nepalesiska hjälpligt, samt en del om deras kultur och seder. Specifikt fick hon lära sig att hantera deras ceremoniella kniv, kukrin.
Irish	B/-/-	mind	4d	-	8p	Íde kan tala gäliska flytande och känner till irisk mytologi och kultur.
Hindi	B/-/-	mind	4d	-	8p	I Indien lärde hon sig att göra sig förstådd på hindi och samtidigt grunderna om den indiska kulturen.
Cross dresser	-/-/-	charm	3d	-	3p	Från barnsben har Íde Siofra låtsats vara pojke då och då, och i Indien gjorde hon det flera år i sträck. Det börjar bli svårare på grund av anatomiska förändringar, men hon kan fortfarande om hon vill.
Needlework	B/F/-	coord.	1d	-	1p	På det katolska barnhemmet fick flickorna lära sig att laga kläder och andra textilier, samt enkel brodyr. Íde avskydde det.
Pipes, flutes, whistles	B/F/-	charm	5d	-	15p	Hon är en skicklig flöjtspelare och behärskar både flöjt och whistle (greppen är desamma), främst klassisk irländsk och engelsk repertoar, men även några stycken hon snappat upp i Indien. Färdigheten täcker även underhåll, reparation och komposition osv.
Woman studies	B/-/I	mind	4d	-	12p	Hon har läst in sig en del på feministisk teori, och har knutit några kontakter i London och Dehli.
Kerberan	-/-/I	charm	2d	-	4p	Hon har inget stort inflytande på Kerberosklubben, men får vänner som uppskattar hennes musik.
			38d	-	89p	

7 Mirakel

Källor:

Deity (Touched by The Mad Piper; 0p)

Focus (Kukri; -8p)

Tillåtelser:

Power Theme – Flute Tunes (Deity; 5p)

Power Focus – Kukri of Koro (Focus; 2p)

7.1 Sammanfattning

Mirakel:	p/d:	Dice:	P.:	Föfr.:
Jig of Courage	6	2hd	24	1
Hornpipe of Haste	8	2d+1wd	48	2
Slide of Endearment	7	2d	14	1
Kukri of Koro	3	6d	18	1
		10d+2hd+1wd	104	5

7.2 Detaljer

Jig of Courage: Ger kamraterna mer mod/viljestyrka eller sådant i pressade situationer.

Qualities etc.	p/d
Useful: Doubles impact of Will sacrifice	+2
Self only	-3
If/Then: Must play flute	-1
Radius × 2	+4
Duration	+2
Subtle	+1
Controlled effect	+1
Capacities: Self	-
	6

Hornpipe of Haste: Transport till fots (inkl häst etc) går snabbare än naturligt. Fluffmässigt är dess ursprung i dans och marschmusik skälet till att bara fotbase-rad transport funkar.

Qualities etc.	p/d
Useful: Hastens movement	+2
If/Then: Must play flute	-1
Radius × 2	+4
Duration	+2
Controlled effect (fleet of foot)	+1
Capacities: Speed	-
	8

Slide of Endearment: En melodi som gör att flöjtspelaren, eller annan person i närheten som uppmärksamheten riktas mot, framstår som trevligare och pålitligare.

Qualities etc.	p/d
Useful: Endearing	+2
If/Then: Must play flute	-1
Radius $\times 2$	+4
Duration	+2
Capacities: Speed	-
	7

Kukri of Koro: Den kukri Íde Siofra fick till skänks av sina gurkhakamrater när hon fick avsked från armén visade sig vara mer än en vanlig kniv. . . Íde Siofra är av övertygelsen att den är besatt av någon indisk gudom som kräver respekt och blod. Hur det än är med den saken, är den ett formidabelt vapen. Troligen kommer kraften från den La'Sur-skrift som bladet är prytt med, vilken översatt lyder ungefär "att lyfta en bumling ur en åker", vilket låter lite odramatiskt, men vem vet..?

Qualities etc.	p/d
Attacks: 3 levels	+5
Focus (accessible, operational skill (knife))	-2
Capacities: Mass	-
	3

8 Händelser

1863 (263): Prinsgemålen dör. Hämtas av grönkädda tyskar med förkärlek för äldre musik. Englands djur begråter den hädangångne

Íde Siofra – ung och entusiastisk feminist – deltar i en aktion för kvinnosaken, där kvinnokämpar springer i vägen för hästarna vid ett race. Två kvinnor skadas svårt, en avlider. Íde chockas – det måste finnas ett mer rationellt sätt att föra kampen!

1864 (264): Íde Siofra lär känna Sylvia Payne, ung radikal feminist; eldsjäl och stort fan av Lady Courtenay. Ordnar tillsammans manifestation framför Houses of Parliament i samband med drottningens tal inför överhuset, där Courtenay håller tal. Lär sig att inskriptionen på kukrin betyder ungefär "lyfta bumling ur åker" på La'sur.

Ídes värderingar utvecklas: Den lyckade manifestationen får henne att lägga mer krut på kvinnofrågan. Kniven känns mindre viktig plötsligt. Lyfta bumling ur åker, liksom? Hur skrämmande är det på en skala?

1865 (265): Dudley, som nu blivit special branch och bytt namn och kropp, utför efterforskningar om Courtenays hus i London. Porten i källaren, som leder till någon grotta eller underjord (dödsrike?), har en inskription på latin som lyder "Den som här inträder svär evig hämnd mot Maha Rudra". Maha Rudra förekommer i de gamla vediska skrifterna och anses vara en inkarnation av Shiva, möjligen samma som Hanuman – apkungen.

Gruppen besöker ett nybyggt sexvåningshus där ungdomskulturen blomstrar: anemiska "punkare" med självlysande änglavingar som spelar hög musik. Íde Siofra har

ingen säkerhetsnål, men introducerar septumringen, som hon oblygt aproprierat från sin tid i Indien. Subkulturen tycks kopplat till African Johns ökenlos blodskult. Langaren French Benson uppsöks. Cluster fuck ensues. En traumatiserad Íde – först av Courtenays sanna ansikte, sedan av hennes antiöld – är inte till någon somhelst hjälp och omkommer nästan i det rasande huset. Dudley – i Defenstrators skepnad – dödas av ökenlon.

Minnen av händelserna i höghuset plågar henne under resten av året. Sömnbrist och håglöshet blir effekten. För att få något slags sammanhang – eller bara för att tänka på annat – gräver Íde Siofra ner sig ytterligare i klubbens arkiv om Indiens kultur och mytologi. Hon tror sig nå vissa insikter om hur hinduerna blidkar sina gudar. Specifikt börjar hon experimentera med en bastardisering av den hinduistiska färg-högtiden "Holi" för att blidka Kukrins blodtörst: kanske kan blod ersättas med ett starkt rött pigment? Hon börjar bära med sig en påse med krossade hibiskusblommor vart än hon går. . .

1866 (266): Massor händer detta år, men det viktigaste är Katastrofen, vars epicentrum Íde Siofra och hennes kamrater får besöka. Världen tycks sammanhangslös i efterdyningarna. Íde Siofra tycker hon har gott grepp om verkligheten, men i så fall bara i relativ bemärkelse: hela världen är i någon form av chocktillstånd.

Året går mot sitt slut som i en dröm. Från Indien nås Íde Siofra av nyheten att Kaptenen för hennes förband, Frank Moore, omkommit i de anti-brittiska efterdyningarna till katastrofen. Hon tolkar sin brist på sorgereaktion som att hon kommit över sina upplevelser i armén.

1867 (267): I återuppbyggnadens England är det mesta i rörelse. Få saker är konstanta, minst av allt Dudley som nu plötsligt är vaktmästare hos familjen Bailif – huset Courtenays ärkefiender. Även denna identitet rycks dock snart från vännerna, efter en spektakulär jakt genom Londons nyasfalterade stadsbild.

Sylvia Payne vill ta den feministiska kampen till en ny nivå genom av Lady Courtenay inspirerade våldsdåd. Íde Siofra ser inte detta som rätt väg, då hon är rädd att den sortens isolerade handlingar kan göra mer skada än nytta för den bräckliga rörelsen i ett England och en värld där rädslan för det okända och nya allt oftare trumfar intellekt och rationell analys. För att stärka rörelsen och ta den i en mer intellektuell riktning skriver hon flera pampfletter som hon låter distribuera under pseudonymen Captain Britannia. De mest väl mottagna blir "Don't Let Uncle John Ruin the Home Guard"³ och "Defending our Homes: Some Notes on Street Fighting"⁴. Tyvärr är det

³En programförklaring, där Íde varnar för att hemvärdet (när det kommer, om det inte redan finns, osäker på hur det är) kommer styras av "konservativa äldre män, veteraner vars militära kunnande och politiska medvetenhet båda är fast i för-radikala mönster". Íde förespråkar inte en fullständig bojkott av etablissemanget i nuläget – i försvaret av Moder Britannia kommer även det behövas – men förespråkar politisk bildning och självorganisering: skapandet av parallella strukturer vid sidan av de gängse, en sund skepsis mot de rådande makthavarna, att stärka de egna positionerna inför Den Historiska Uppgiften. Hon argumenterar för att försvaret av Mödralandet har potentialen att bli det första stora steget mot en kvinnlig frigörelse, och manar till försiktighet vid samarbete med hemvärdet "då de patriarkal-konservativa snabbt kan bli våra fiender i den stora Kampen – blicken på målet, Systrar!".

⁴En manual där Íde försöker förklara hur "gerilla-krigföring" går till i praktiken, med handfasta tips som "det är lättare att kasta bomber ner för trappor än upp för dem" och hur annorlunda gevärseld betar sig i bebyggelse gentemot i fält ("de rikoschetterar nästan alltid, och har för vana att smyga sig runt hörn"). I texten försöker hon motivera vikten av diciplin, exercis och vapenvård, samt ge de enklaste grunderna i dessa, med tonvikt på självorganisering. Efter bästa förmåga försöker hon sammanfatta vad hon vet om moderna vapen, hur det är att ha dem med sig och mot sig, och hur en liten grupp bäst agerar i dessa

den andra, mindre politiskt orienterade, pampfletten som får störst spridning, vilket kulminerar med att den följande år publiceras i sin helhet i *The London Progressive*, fortfarande under pseudonym. Det grämer Íde Siofra något, att hennes politiska idéer inte är vad som värderas högst, samtidigt som hon gläds över det som ett steg mot oberoende från männen, och en indirekt bekräftelse på hennes förmåga att leda rörelsen framåt.

En kväll på väg hem från klubben blir Íde Siofra utsatt för ett rånförsök av en knivbevapnad yngling, som tror att en ensam kvinna är ett lätt byte. Hennes Kukri avskräcker rånare, men hon är skakad: kvinnorna har aldrig varit mer utsatta än nu! "Sörj inte – organisera!" är hennes reaktion på Paynes "dådets propaganda" och på de otrygga stämningarna: hon gräver ner sig i att stärka kvinnorörelsen som kollektiv genom att lära ut ideologiskt färgad militär disciplin och färdigheter. Kvinnor kan – och bättre!

1868 (268): Året då invasionen kom och Lady Courtenay fick sin hämnd. . .

En resa till Holland går inte riktigt som Íde Siofra föreställt sig. Courtenays rättmätiga hämndbegär visar sig vara en besatthet, grundad i vanföreställningar. Íde Siofra slits, under den misslyckade aktionen, mellan sin lojalitet mot kamraterna och sin känsla för vad som är rätt. Ingen vinner, med följderna att Íde Siofra sjunker ner i självföraktets mörker. *Hon ska ju vara en handlingens kvinna!* Känslorna av vanmakt blir ännu värre när de inser att invasionen av England har börjat och att de är fast i Holland. *Hennes plats är vid hennes kämpande systrars sida!*

Först under den påtvingade väntan i Antwerpen slår det oerhörda i vad de upplevt henne. Íde Siofra har medverkat i mordförsöket på en familj med vilken hon inte hade något otalt, duperad av en medsyster, eller i alla fall meddragen i hennes vanföreställningar. Courtenay själv exploderade i ett träd och Europa anti-brinner. *Vad fan är det med världen?* Något brister inom henne. För att hantera smärtan och rädslan ger hon sig åter in i kampen, men med en ny mörkare glöd. Courtenays historia (Íde Siofras medverkan) måste vändas till något bra för kampen, även om sanningen får lida. Courtenay är en för viktig symbol för de unga radikalfeministerna för att få förgås (och Íde Siofras trovärdighet ligger i vågskålen). Hon skissar på pampfletter, förkastar dem, skriver nya. Courtenay fick sin hämnd. Hennes hämnd är vår hämnd. Ur hennes kropp sprang ett träd. Trädet är symbolen för vår kamp. Sprunget ur Moder jord. Vi är Moder jords döttrar. Våra mödrars jord är England. Vi är Britannias döttrar. Britannia, ståndaktig i vågorna. Havet och trädet.

Hemma i England kastar hon sig in i kampen för moderlandet, med den schackspelande turken till hjälp. Trädet – den livgivande döden – ska göras till symbolen för den väpnade kampen, havets oemotändlighet till den politiska kampens symbol. Låt generalerna skicka männen till meningslösa konflikter i fjärran länder. Britannias döttrar ska resa sig, och världen ska darra!

1869 (269): Íde Siofra gifter sig (relationship: 3) med Paul Carrigan (36), vilken hon träffat genom kontakter i kvinnorörelsen. Paul är sympatiskt inställd till rörelsen, men ointresserad av kvinnor, för vilket Íde Siofra blir ett bra alibi gentemot familj och bekanta. Det är praktiskt även för Íde Siofra på grund av makens kontakter inom det militära: genom honom får hon veta vad som pågår, vilka nya teknologier och strategier

fall. Även denna text har en ideologisk ton, men den är främst tänkt att vara kortfattad och praktiskt orienterande.

hennes kvinnor har att förhålla sig till med mera, även om Paul oftare vill prata om unga rekryter i tigha uniformsjackor.

I det nya hemmet har hon ofta systrar på besök. En sådan syster som Íde Siofra kommer att fatta tycker för är Linda Jenkins som jobbar i en av Englands många fabriker. Tillsammans har de faktiskt roligt när de filar på pampfletter och propaganda!

En av Pauls bekanta – Curby – hotar under året att avslöja hans försmak för unga män om inte Paul och Íde Siofra betalar av hans spelskulder. Íde Siofra blir vansinnig över mannens översittarfasoner och bestämmer sig för att göra något åt det. Utklädd till sitt alias, Patrick O'Donnell ger hon sig på mannen med sin Kukri en dimmig kväll. Hon finner att hon njuter av att bejaka Kukrins viskningar – den har törstat för länge. Paul säger att hon gärna får klä sig i uniform oftare.

1870 (270): Íde Siofra och Linda betar sig inte som damer: de tar sig friheter, går på fester, betar sig oanständigt, tar sig ton och dricker för mycket. Paul tar illa vid sig: han saknar sällskapet hemma, är kanske lite svartsjuk och klagar på att det äventyrar fasaden (relationship: 2). Det kulminerar när Íde Siofra stöter på Curby, mannen som hon misshandlade året innan, halt och med ett ärr i ansiktet. Íde Siofra hör – eller tror sig höra – honom säga något om henne och Paul. Hon brusar upp och hoppar på honom, utan kukrin denna gång. Linda och andra gäster drar isär dem och Linda och Íde Siofra kastas ut från lokalen med glåpord om "manhaftiga kvinnor som inte vet sin plats" efter sig. Typiskt män!

Sent i November, när Íde Siofra underhåller med flöjtspel på en restaurang, kommer en av gästerna fram till henne i pausen. "Hette hon Lannon, sa hon?" Han påstår att han minns hennes brors flöjtspel, och kanske även hennes, från när de var barn och säger att han känner hennes moster som bor bland kullarna, nära Boggeragh, norr om Cork. "Lite tokig, men en fantastisk flöjtist!" Moster? Lannon har ingen kontakt med sin familj och har inte tänkt på dem på flera år, men blir ändå märkligt rörd över tanken på att någon släkting kanske finns i livet.

Det året hjälper Íde Siofra till med att sätta upp en pantomim på klubben, där klubbens ursprung (ett av dem) iscensätts. Hennes humoristiska tolkning av Genghis Khans sluge halvbror blir mycket uppskattad, även om flertalet har svårt att minnas specifikt vad handlingen gick ut på dagen efter.

Förutom detta fortsätter arbetet med rörelsen.

1871 (271) Med hotet från Frankrike och Tyskland upptrappas arbetet med Britannias döttrar. Íde Siofra planerar exercis och taktik många sena kvällar på klubben och viger de flesta lediga stunder åt politiska möten eller träning.

På väg hem från ett mindre strukturerat möte med Linda och andra femnister, där Drottningens skål höjts både en och två gånger, blir Íde Siofra överfallen av maskerade män. Innan hon hinner dra sin kukri för att försvara sig, får hon en blydagg i bakhuvudet. Männerna lyfter upp henne och hivar henne över ballustraden till Themsen, ner på den stinkande lågvattensstranden. Yr av slaget i bakhuvudet och dåligt vin, spyr Íde Siofra ohämmat, medan männen skrattar och spottar. Någon av dem hälsar – tror hon i alla fall – från Curby. Efter ett tag försvinner männen och lämnar henne ensam kvar. Om några nattvandrare ser henne är det ingen som visar henne någon hänsyn. När hon nyktrat till lite sköljer hon av sig, och raggjar med sprängande huvudvärk hemåt. Vägen går via Klubben, där hon förser sig med flera glas smärtstillande i baren. Hemma väntar Paul oroligt.

När hon väl lyckas ta sig hem är det morgon och Íde Siofra darrande svag, skärrad, arg och berusad. Paul blir förskräckt av hennes uppsyn och försöker trösta och vara behjälplig, men Íde Siofra brusar upp:

– Det var Curby! Jag ska döda den jäveln!

Hon drar demonstrativt sin kukri och börjar vackla mot ytterdörren. Paul säger ifrån. Han tar tag i hennes axel och vänder henne mot sig, säger åt henne att lugna sig och för Guds skull stoppa ner kniven. De kan gå till polisen imorgon. Íde Siofra stirrar kallt på honom. Kukrin måste få sitt innan den stoppas i skidan, säger hon. Detta får Pauls tålamod att brista. Han öppnar sin skjorta och erbjuder henne sin bringa som mål, samtidigt som han högljutt berättar hur orolig han varit, inte bara denna natt, utan många nätter på senare tid; hur självisk och oresonlig hon blivit. Íde Siofra hör oförstående på – det är ju för hans skull hon tagit sig an Curby. Trotsigt blottar hon sig egen arm och skär metodiskt, nästan ömsint, en lång skåra längs underarmen. Paul bleknar, orolig över att hon ska skada sig allvarligt – han anar vad kukrin kan göra. När hon är färdig och har stoppa undan kniven, vänder Paul sig tyst om och går till sin kammare. Íde Siofra står ensam kvar, osäker på vad som just hänt. Paul ansöker om skiljsmässa kort därefter (-2 i relationship).

1872 (272) Skiljsmässan från Paul Carrigan tar Íde Siofra oväntat hårt. Arbetet med rörelsen går trögt – gnistan saknas. Hon skapar avstånd mellan sig och Linda, Sylvia Payne och de andra feministerna. (Willpower satt till 2.) När hennes trettioårsdag börjar närma sig, inser hon hur ensamt hennes liv faktiskt är. I sin desperation skriver hon ett brev till den förmodade mostern i Boggeragh. Till sin förvåning väntar ett svar på henne på Klubben några månader senare. Det visar sig att hon inte bara har en moster – Ailís Malloreigh – utan även fyra kusiner i olika åldrar. Hon beslutar att skicka dem en del av sina intäkter från musiken det året – irländare har det alltid svårt.

Íde Siofra läser det korta brevet om och om igen. Hon finner en tröst i att ha ett sammanhang, även om det är på andra sidan Irländska sjön. Långsamt finner hon kraft nog att jobba sig tillbaka in i sitt lokala sammahang: Britannias brigader. Till hennes glädje har dessa klarat av att hålla igång exercis, utbildning och rekrytering, trots Íde Siofras försummande. Övningen övergår till skarpt läge när franska och tyska trupper landsätts. Lannon går upp i arbetet – det är nu hennes kvinnor ska visa vad de går för och få erfarenheter för den framtida kampen! Leve Britannias döttrar! Leve Drottningen!

1873 (273) 1873 blir ett prövande år för Íde Siofra och hennes kvinnor. I det utdragna kriget blir två saker klara: 1) deras träning har varit god nog för att de ska bjuda de utländska jävlarna motstånd och 2) deras träning har inte förberett dem för krigets grymma verklighet. Kulspruteelden får många att drabbas av panik och bryta ihop, men det är gasen alla fruktar: att fumla med gasmasken, att inte få på den i tid, att bli en av dem som i eldssmärtor drunknar i sin egen blodrosa fradga. Nej, det är sällan ljuvt att dö för Moderlandet, men Íde Siofra gör sitt bästa för att framställa det som ärofullt; minnesorden över stupade systrar blir många. Stridernas fasor och det ständiga behovet av att hålla moralen hög tår på henne. (Base will -1) Det är ett ensamt liv, utan någon att anförtro sig till eller att vila hos när världen känns för hård och mörk. Íde Siofra gör som många andra irländare: tar till flaskan.

Efter att fienden dirivts tillbaka dekoreras männen, men kvinnorna glöms bort. Íde

Siofra och hennes vänner känner stor bitterhet över detta. Övertygad om att kvinnorna skulle kunna sköta försvaret av hemlandet minst lika bra, önskar Íde Siofra att rödskjortorna kunde ägna sig åt sina utländska kampanjer. Ju fler som är upptagna i fjärran länder, desto större möjligheter har hon och hennes systrar i hemlandet. (Values evolve) Hon börjar med att försöka skapa ett alternativ till *Imperial Girls' Society for Health*, vars ideologiska grund hon inte kan ställa sig bakom.

Under året normaliseras förhållandena med Paul Carrigan något. De kan umgås och han är fortfarande sympatiskt inställd till hennes mål, men ingen av dem ångrar att de inte längre delar tak. Paul bryr sig om Íde Siofra och är orolig för hur hennes temperament utvecklats. Han tror att hennes ensamhet har att göra med att hon tagit för mycket av ansvaret för rörelsen på sin person. Under krigsåren var hon tvungen att vara stark – en förebild – därför, tror han, har hon distancierat sig från sina medorganisatörer, med ensamhet och olust som följd. Han hoppas kunna få henne att dela ansvaret mer, att bygga mer på gemenskapen de hade när rörelsen var mindre och erbjuder sig att hjälpa. För att få henne mer samarbetsvillig lockar han med sin nya position inom militären, men bara om hon lugnar sig och skär ner på drickandet. Med detta lyckas han faktiskt ta ner Íde Siofra på jorden igen, eller åtminstone närmre: hon finner lite av den gamla glädjen i arbetet, en glädje som hittills falnat mer och mer, ända sedan Holland 1868. I rörelsen finner hon en ny förtrogen i Kimberley Duncan, en kontorist vid ett av Londons rederier. Kimberleys förtrogenhet med de moderna typsättningsmaskinerna är mycket användbart för rörelsens propaganda. De träffas flera kvällar i veckan där de gemensamt diskuterar och planerar rörelsens framtid och dess framtoning utåt och inåt. Till en början sker detta på den inre kretsens möten, men snart ses de även privat, för att mer avslappnat diskutera rörelsen och livet – oftare över en kopp te än över ett stop öl.

1874 (-) Allting ställs på sin spets. Mer eller mindre dåliga beslut leder till en våldsam final där det mesta går åt pipan. Íde Siofra Lannon dör en meningslös död i kriget tillsammans med sina kamrater, men de tar i alla fall Midgårdsormen med sig. Hon gick, som spelledaren noterade, till historien "utan att någonsin ha använt sin förtrollade kukri på allvar", men det kanske var bäst så för alla inblandade.